

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci
žalobce: **A. S.**, nar., státní příslušnost,
v ČR bytem U T. 2006, K.
zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem
Nad Štolou 3, Praha 7,

za účasti: J. Č., bytem,
zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 11. 2018, č.j. MV-122099-4/OAM-2018,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 23.11.2018, č.j. MV-122099-4/OAM-2018-zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 27.8.2018, č.j. CPR-18144-27/ČJ-2018-931200-SV a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 2 roky.

II. Žaloba

2. Žalobce především odkázal na všechny argumenty uvedené v řízení před žalovaným, zejména na obsah odvolání. Žalovaný se pak s jeho argumentací řádně nevypořádal. Žalobce totiž v řízení prokázal, že na území ČR trvale, dlouhodobě a nepřetržitě žije ve společné domácnosti s osobou zúčastněnou na řízení (dále jen „OZNŘ“) jako svou životní družkou, přičemž společně vychovávají její nezletilou dceru A. S. Prokázal, že jejich vztah je intenzivní, trvalý a vážný, oba plánují uzavření manželství. Dle žalobce se žalovaný řádně nevypořádal s tím, že na území ČR žijí matka a sestry OZNŘ, kteří jej vnímají jako člena rodiny a vzájemně se navštěvují. Žalovaný se rovněž nevypořádal ani s tím, že OZNŘ dala dostatečně najevo, že si přeje se žalobcem realizovat život na území ČR, neboť zde mají vytvořené kvalitní rodinné a sociální zázemí. Žalobce k tomu odkázal na listinné důkazy založené do spisu, které prokazují sdílení společné domácnosti. Dospěl-li žalovaný k závěru, že písemná prohlášení svědků nelze v řízení jako důkaz použít, pak měl o tom žalobce poučit a navržené svědky vyslechnout. Žalobce přitom navrhoval důkaz výsledkem OZNŘ, J. Ž., A. S. a sester OZNŘ.

3. Žalobce zdůraznil, že OZNŘ jednoznačně uvedla, jakým způsobem se podílí na sdílení rodinné domácnosti i jak pečuje o její dceru. OZNŘ je na něm závislá citově i ekonomicky. Je přitom nesporné, že mají k sobě trvalý vztah a jsou si oporou. Rodinné soužití pak nelze realizovat jinde a vyhoštěným cizincům ani nebývá umožněn návrat do země. Vyhoštění by znamenalo rozbití funkční rodiny. Protiprávní jednání, kterého se žalobce dopustil, pak nedosahuje takové intenzity, aby bylo nebezpečné a muselo být posuzováno jako narušování veřejného pořádku závažným způsobem. Rozhodnutí žalovaného je tedy nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života nejen žalobce a OZNŘ, ale i její dcery, jejich příbuzných a i jeho přátel. Znamená i odloučení stálých životních partnerů a rozbití funkčního rodinného vztahu. Žalovaný se ani nesnažil prověřit kvalitu partnerského vztahu žalobce a OZNŘ ani míru vzájemné závislosti. Ani řádně neprověřil možnost zpětné integrace žalobce. Dle názoru žalobce žalovaný takovým postupem porušil čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) a čl. 8 odst. 1 Evropské

úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Neexistuje přitom žádný zvláštní důvod pro zásah státu do soukromého života žalobce (odkázal zde na rozsudek ESLP ve věci Boultif vs. Švýcarsko). Intenzita veřejného zájmu na tom, aby žalobci bylo uloženo správní vyhoštění, pak zdaleka nedosahuje intenzity veřejného zájmu na ochraně soukromého a rodinného života. Nuceným odloučením není nepřiměřeně sankcionován jen žalobce, ale i OZNŘ její dcera, příbuzní a přátelé žijící na území ČR. Žalovaný při svém rozhodování ani nepostupoval v souladu s principem přiměřenosti (odkázal na judikaturu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 153/97, Pl. ÚS 25/97).

4. Žalobce dále namítal, že žalovaný se opírá o závazné stanovisko, avšak přehlíží, že žalobce je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany a v tomto řízení předložil originály rozsudků egyptského soudu prokazující, že byl v zemi původu pronásledován a odsouzen z politických důvodů. Byl pronásledován za projevy osobní povahy kritizující tamní režim. V Egyptě mu hrozí uvěznění, mučení, kruté a nelidské zacházení ve věznici. Důvodně se obává o své zdraví i život. Vše lze doložit obsahem spisu OAM-485/ZA-ZA11-2018.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření zejména uvedla, že žalobce úmyslně přicestoval na území ČR v roce 2016 s doklady cizí osoby, kterými se prokazoval jako doklady vlastními. Tehdy uvedl, že doklady dostal od kamaráda, který mu byl podobný. Za užití dokladů cizí osoby jako dokladů vlastních a za pobyt na území bez cestovního dokladu a víza nebo bez platného povolení k pobytu mu bylo pod č.j. CPR-15102-17/PŘ-2015-930504 ze dne 10.6.2016 uloženo správní vyhoštění. Dne 8.6.2018 se žalobce dostavil do Příjímacího střediska Zastávka u Brna, přičemž opět neměl ani pas a ani vízum či povolení k pobytu a prokázal se jenom identifikační kartou žadatele o mezinárodní ochranu č. Žalovaný i zdůraznil, že A. S., nar. není pravá totožnost účastníka řízení, ačkoliv pod tímto jménem vystupoval v řízení o správním vyhoštění a v řízení o mezinárodní ochraně. Odborným posouzením však bylo zjištěno, že osoba předkládající doklady není jejich oprávněným držitelem. I sám žalobce přiznal, že se jedná o doklady kamaráda. Žalobce je státním příslušníkem Egypta, kde žije jeho otec a sourozenci a kam se může kdykoliv vrátit. Jeho námitky týkající se nemožnosti návratu pro pronásledování věžitelem, obav z uvěznění pro politickou činnost a společného soužití s OZNŘ se po důkladném posouzení jeví jako účelové, stejně jako opakované podání žádosti o mezinárodní ochranu. Ani OZNŘ v průběhu řízení neuvedla, že by odjezd žalobce z území považovala za nepřiměřený zásah do svého soukromého či rodinného života. Žalovaný rovněž zdůraznil, že měl-li by žalobce v důsledku svého vztahu s OZNŘ považován za rodinného příslušníka občana EU, musel by správnímu orgánu sdílení společné domácnosti a existenci trvalého, intenzivního a pevného vztahu nezpochybnitelným způsobem dokázat. Věk žalobce jej ve vycestování neomezuje a i jeho zdravotní stav je dobrý. Zázemí sociálního nebo ekonomického charakteru na území vybudované nemá, je svobodný na území má několik měsíců přítelkyni. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobce

6. Žalobce zdůraznil, že žalovaný ignoruje, že žalobce a OZNŘ spolu dlouhodobě, intenzivně a trvale žijí ve společné domácnosti. Rovněž se nezabýval tím, že se podílí na výchově její dcery, která tak má úplnou rodinu, v níž se cítí šťastná. Nebere ani na vědomí osobní vyjádření OZNŘ, včetně jejího písemného doplnění ze dne 12.12.2018. OZNŘ jednoznačně uvedla, že vyhoštění se jí citelně dotýká, stejně jako její dcery. Žalobce i OZNŘ dlouhodobě, shodně a nyní i aktuálně stvrzují, že jejich vztah je citový, vážný, jejich soužití je intenzivní, trvalé a vážné natolik, že plánují uzavření manželství. Pokud žalovaný tvrdí, že žalobce neprokázal existenci trvalého, intenzivního a pevného vztahu, měl se řádně vypořádat s návrhy na provedení dokazování výsledky svědků označených v žalobě.

V. Vyjádření OZNŘ

7. OZNŘ ve svém vyjádření zdůraznila, že rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života a i do života dcery, která má k žalobci také citový vztah a v jejich rodině se cítí šťastná. Žalobce se o dceru stará, maximálně se jí věnuje, oba se mají velmi rádi, jsou na sebe zvyklí a dlouhodobé odloučení by ji i jemu ublížilo. Předložili dostatek důkazů prokazujících, že se žalobcem dlouhodobě a trvale žijí a mají k sobě citový vztah. OZNŘ navrhla, aby soud vyslechl všechny navrhované svědky, kteří se mohou vyjádřit k tomu, jak funguje domácnost i k jejich vztahům k rodině. Vyhoštění by se nepřiměřeně dotklo i jejich příbuzných, kteří je navštěvují, mají je rádi a berou ho jako člena rodiny. Svědci mohou potvrdit, že žalobce je skutečně rodinným příslušníkem občana EU. S žalobcem má v ČR společný krásný domov, jejich vztah je vážný a má perspektivu do budoucna. Soužití ve společné domácnosti doložila a i pravdivě vylíčila. Závěrem uvedla, že žalobci hrozí v Egyptě věznění a nelidské zacházení a nemá se kam vrátit.

VI. Posouzení věci krajským soudem

8. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

9. Krajský soud neshledal ani žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Žalovaný se v dostatečné míře vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Napadené rozhodnutí je přitom nutné vnímat jako jeden celek a je tedy nutné zkoumat, zda vypořádání jednotlivých námitek a důkazů nevyplývá obecně z textu odůvodnění napadeného rozhodnutí.

10. Hlavní námitka žalobce směřovala proti tomu, že nebyl dostatečně zvážena zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Soud k věci uvádí „[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, publ. pod č. 864/2006 Sb. NSS, či obdobně též rozsudky ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52, publ. pod č. 1164/2007 Sb. NSS, ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 Azs 249/2015 – 32, či ze dne 30. 9. 2016, č. j. 2 Azs 162/2016 – 22). Obdobně též Evropský soud pro lidská práva se v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 10. 2000 ve věci *Maaouia proti Francii*, stížnost č. 39652/98 (dostupný na <http://hudoc.echr.coe.int/>) vyslovil tak, že přijetím čl. 1 Protokolu č. 7 Úmluvy, který obsahuje specifické záruky týkající se řízení o vyhoštění cizinců, daly státy jasně najevo svou vůli nezahrnovat tato řízení do pole působnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele, ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Pro uložení správního vyhoštění tudíž není podstatné, zda se cizinec daného jednání dopustil zaviněně, či nikoli (již zmiňovaný rozsudek č. j. 5 Azs 125/2004 – 54, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 3 Azs 138/2016 – 41, ze dne 11. 11. 2015, č. j. 3 Azs 67/2015 – 43, či ze dne 30. 8. 2016, č. j. 8 Azs 108/2016 – 45).

11. Podle § 174a pobytového zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

12. Podle § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

13. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Výklad pojmu „nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“ a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 – 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 – 109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 – 151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09). Autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění je omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky České republiky [srov. nález

Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.), body 40 a 41, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). 5

14. Právě bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) v cizineckých věcech. Mezi hlediska, která berou soudy v imigračních případech v potaz, patří zejména povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (například závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem), délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince (například doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru), počet nezletilých dětí a jejich věk, dále rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění), rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), imigrační historie dotčených osob (například porušení imigračních pravidel v minulosti) a v neposlední řadě také věk a zdravotní stav cizince. Soud k věci uvádí, že vždy je však nutno zkoumat intenzitu soukromého nebo rodinného vztahu, jakož i další okolnosti. K tomu srv. podpůrně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, na který trefně poukazoval i městský soud, ve kterém se uvádí, že *„Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokládatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. (...) Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. (...) Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla příznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku.“* Soud k věci dále uvádí, že pokud účastník řízení rodinné a soukromé vazby vytvářel a prohluboval v době nelegálního pobytu, nemohl se rozumně spoléhat na to, že bude moci na daném území pobývat trvale (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, čj. 5 As 102/2013 - 31, ze dne 18. 6. 2014, č. j. 7 Azs 75/2015 - 34, jakož i rozsudky ESLP ze dne 26. 1. 1999, ve věci *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, ze dne 22. 5. 1999, ve věci *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99, ze dne 24. 11. 1998, ve věci *Biraga a ostatní proti Švédsku*, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, ve věci *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, ze dne 22. 6. 1999, ve věci *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99).

15. V posuzované věci bylo dne 21.6.2016 vydáno rozhodnutí o zamítnutí jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné (rozhodnutí č.j. OAM-68/LE-LE05-

LE05-2016). Jeho žaloba proti tomuto rozhodnutí byla Krajským soudem v Praze dne 27.2.2018 pod č.j. 2 Az 34/2016-30 zamítnuta (rozsudek nabyl právní moci dne 28.3.2018). Žalobce se pak nedostavil ve 30 denní lhůtě k vydání výjezdního příkazu. Od 28.4.2018 tedy pobývá na území bez platného cestovního dokladu, víza či oprávnění k pobytu, což žalobce ani nezpochybňuje. Žalobci bylo již dne 10.6.2016 Ředitelstvím služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Praha- Ruzyně vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění pod č.j. CPR-15102-17/PŘ-2015-930504, přičemž doba, po kterou mu nelze umožnit vstup, byla stanovena v délce 4 let. Jak přitom plyne z výpovědi OZNŘ, tak se žalobcem se seznámili v prosinci roku 2017. Společně začali bydlet asi týden po seznámení. Žalobce pracuje v M. v K., na chodu domácnosti se podílí placením nájmu a OZNŘ hradí jídlo a věci pro chod domácnosti. Žalobce má pěkný vztah i s její dcerou, podnikají společně různé věci. Soud k věci uvádí, že žalobce nemá na území ČR žádné nezletilé děti. K navázání vztahu s OZNŘ došlo až v okamžiku, kdy žalobce na území ČR pobýval toliko na základě podané žaloby, které zákon přiznává odkladný účinek. V okamžiku nabytí právní moci soudního rozhodnutí pak žalobce sdílel s OZNŘ společnou domácnost jen 3 měsíce. K prohlubování jejich vzájemného vztahu pak docházelo v době, kdy žalobce již pobýval na území ČR nelegálně. Při zakládání a prohlubování rodinných vazeb v takové situaci musí všichni zúčastnění rozumně předpokládat, že jejich společné soužití na území ČR bude pravděpodobně pouze dočasné a smířit se i s případným odloučením. Nabízí se jistě i možnost udržovat jejich vztah na dálku a zahájit opět společné soužití na území ČR, jakmile žalobce vyřeší svůj pobytový status v souladu se zákonem. Soud nezlehčuje citovou újmu, kterou může způsobit odloučení stěžovatelů, avšak v dnešní době nejsou vztahy na dálku nic neobvyklého. Lze rozumně předpokládat, že pokud je vztah žalobce a OZNŘ skutečně tak silný jak deklarují, pak jistě i dočasné odloučení společně překonají. Uložení správního vyhoštění pak neznamena, že žalobce již v budoucnu nebude oprávněn pobývat na území České republiky nikdy pobývat či např. pracovat. V případě, kdy bude míra vztahu mezi žalobcem prohloubena natolik, že dojde následně i ke změně postavení účastníka řízení, lze využít § 122 zákona o pobytu cizinců. Uvedené ustanovení zákona připouští možnost i v době, kdy doba vyhoštění ještě trvá, povolení krátkodobého pobytu, a rovněž i zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění, pomine-li důvod jeho uložení a z poloviny byla doba vyhoštění vykonána. Rovněž není zřejmé, z čeho by žalobce financoval nájem bytu, neboť legálně vydělávat nemůže. I vztah žalobce s OZNŘ v době vydání napadeného rozhodnutí trval jen několik měsíců. Soud zde znovu odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2015, č.j. 4 Azs 151/2015-35, který se zabýval pojmem trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a kde je j. uvedeno: „*Při aplikaci tohoto neurčitěho právního pojmu je třeba vždy zkoumat konkrétní okolnosti každého případu a není možné konstruovat jednotnou šablonu, kterou by bylo možné aplikovat na každý případ tvrzení o cizinci, který má být považován za rodinného příslušníka občana EU. Lze však konstatovat, že tento pojem zahrnuje v sobě dvě dílčí kritéria, která musí být u posuzovaného vztahu současně existovat, aby byla naplněna první podmínka složené skutkové podstaty v § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona. Prvním kritériem je kvantitativní stránka vztahu, v rámci níž je hodnocena jeho trvalost, a druhým kritériem je kvalitativní stránka vztahu, u které se hodnotí, zda je posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Trvalost partnerského vztahu je přirozeně možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z předpokladatelného budoucího vývoje vztahu a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Významným vodítkem pro její posouzení mohou být informace, kdy vztah vznikl, za jaké situace, jak dlouho již vztah trvá, jak se v*

průběhu času vyvíjel a jaké významné okolnosti jej provázely. Stejně tak důležité je ale posouzení, zda partneri plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera. Jinými slovy, kvantitativní stránka vztahu pro účely § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona je zpravidla naplněna tehdy, pokud lze u posuzovaného vztahu již mluvit o určité společné minulosti a zároveň vše nasvědčuje tomu, že vztah bude i v budoucnosti nadále pokračovat. Při posuzování trvalosti partnerského vztahu má ovšem primární význam samotné plynutí času, které svědčí ve prospěch trvalosti vztahu, pokud pouto mezi partnery dosahuje stále dostatečné intenzity. Je třeba upozornit na to, že samotnému pojmu společné domácnosti je inherentní určitá „trvalost“ takového soužití (viz Eliáš, K.: Domácnost, in: Ad notam, č. 3/2007, str. 70). Pokud vykládané ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona přidává k této základní „trvalosti“ obsažené v pojmu společná domácnost požadavek trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU, pak tomu nelze rozumět jinak, než že se jedná o požadavek určité kvalifikované trvalosti. V této souvislosti lze zohlednit i délku soužití, kterou u nesezdaných párů pro přiznání právní relevance vyžadují jiné předpisy. Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneri buď nechťejí nebo pro různé překážky nemohou takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku. Občanský zákoník (č. 89/2012 Sb.) tak druhovi, který žil ve společné domácnosti se zůstavitelkou po dobu jednoho roku před smrtí, dává postavení dědice ve druhé, resp. třetí třídě zákonné posloupnosti (§ 1636). Pro přiznání práva zastupovat druhu v případě duševní poruchy vyžaduje občanský zákoník již soužití ve společné domácnosti po dobu tří let (§ 49 odst. 1). Zákon o daních z příjmů (č. 586/1992 Sb.) vyžaduje pro osvobození daru, resp. jiného majetkového zvýhodnění, od daně soužití ve společné domácnosti po dobu jednoho roku před nabytím daru [§ 4a písm. m) bod 2, § 10 odst. 3 písm. c) bod 2]. Vedle těchto příkladem uvedených skutečností, které se vztahují k posouzení samotného partnerského vztahu, je nutné ale zohlednit i další významné okolnosti, které mohou mít význam jak pro hodnocení trvalosti a hloubky tvrzeňého vztahu, tak pro samotné řízení, kvůli kterému je partnerský vztah hodnocen. Bude se jednat například o zjištění, zda přiznání statusu cizinci dle § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona nebrání určitá významná překážka, zda partnerský vztah nevznikl účelově v určité fázi řízení, jak se o něm správní orgán dozvěděl či jak dlouho řízení trvá. Okolností, kterou lze při hodnocení trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU zohlednit, může být i to, zda osoby takto spolužijící mají jinou rodinu, jaké jsou důvody jejich odloučení od původního manžela a rodiny a jaký je vztah s těmito blízkými.“ Jak je tedy zřejmé z příkladů uváděných ve shora citovaném rozsudku, není takto krátký vztah obecně v českém právním řádu spojován s žádnými významnými právními následky a není v žádném případě kladen na roveň vztahu rodinnému. Soud proto ani neprováděl dokazování výsledkem svědků, neboť nezpochybňuje vztah mezi žalobcem a OZNŘ, avšak, jak plyne z výše uvedeného, tak tato skutečnost nebrání uložení správního vyhoštění.

16. Soud dále k věci uvádí, že žalobce prožil většinu svého života v Egyptě, kde žijí jeho sourozenci a otec. Na území ČR nemá žádný majetek ani závazky. Jeho asimilace v ČR spočívá především v tom, že zde navázal partnerský vztah v době nejistého pobytu a následně i nelegálního pobytu. Žalobce je se svými příbuznými v Egyptě v kontaktu přes

Skype. Zdravotní stav žalobce je dobrý. V ČR nemá ani žádné kulturní nebo společenské vztahy. Ani dobré vztahy s příbuznými OZNŘ nebrání uložení správního vyhoštění.

17. Žalobce dále namítal, že se nemůže vrátit do Egypta. K tomu soud uvádí, že tvrzené důvody odchodu ze země původu byly předmětem posouzení v rámci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla přitom postupem dle § 16 odst. 1 písm. a) rozhodnutím ze dne 21.6.2016, č.j. OAM-68/LE-LE05-LE05-2016 zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba, přičemž rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 27.2.2018, č.j. 2 Az 34/2016-30 bylo žaloba zamítnuta. Z rozsudku přitom plyne, že jediným důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly ekonomické důvody, tj. neměl peníze, aby vrátil dluh. Krajský soud v Praze přitom neshledal jeho námitky o odůvodněném strachu z nepřiměřeného přísného trestu za nesplacení dluhu a z bezpečnostní situace v Egyptě důvodnými. V řízení o udělení mezinárodní ochrany pak žalobce uvedl, že nikdy neměl žádné problémy v souvislosti s Muslimským bratrstvem a nikdy se neangažoval v politice, jen s nimi souhlasil. V rámci řízení o správním vyhoštění byly posouzeny možnosti vycestování žalobce v rámci závazného stanoviska ze dne 3.7.2017, Ev. č. ZS42808. Bylo hodnoceno i vyjádření žalobce, že mu v případě návratu do vlasti hrozí uvěznění, neboť se angažoval v politice proti prezidentovi. V rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce tuto skutečnost netvrdil, a soud souhlasí, že se jeho tvrzení jeví jako nevěrohodné a účelové. V rámci řízení o správním vyhoštění žalobce nedokládal žádné rozsudky, že by byl v Egyptě odsouzen ani tuto skutečnost netvrdil. Žalovaný se proto touto skutečností ani nezabýval. Vyšly-li tyto skutečnosti najevo až po právní moci rozhodnutí, pak je na místě postup dle § 120 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

18. S ohledem na výše uvedené souhlasí soud se správními orgány, že v posuzovaném případě převážil veřejný zájem, který je třeba spatřovat v zájmu na tom, aby na území ČR pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy a postupují tak, aby byl jejich pobyt zde oprávněný a legální.

19. Soud k věci závěrem uvádí, že žádné z práv v Listině uvedených nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, takové právo je dáno pouze občanům České republiky (čl. 14 odst. 4 Listiny). *„Je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek určitou osobu, cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, co uběhla doba, po níž byl vstup dané osobě na území státu povolen. Jak již bylo shora uvedeno, subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje. Pouze občanům České republiky je garantováno právo na svobodný vstup na území“* - viz usnesení ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, obdobně též usnesení ze dne 8. 11. 2006, I. ÚS 394/06, ze dne 13. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 85/04, nebo ze dne 29. 4. 2004, sp. zn. III. ÚS 99/04, vše dostupné z <http://nalus.usoud.cz>. Soud k tomuto dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28.05.2015, č.j. 9 Azs 71/2015-35, ve kterém uvádí: *„Ač se právní úprava zákona o pobytu cizinců může zdát příliš tvrdá, je nutno respektovat, že je právem každého státu regulovat příchod a pobyt cizinců na jeho území a stanovit pro jednotlivé pobytové režimy podmínky, kterým je cizinec povinen se podrobit. Smyslem správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců je snaha zamezit dalšímu pobytu cizince, který na území pobývá bez víza či bez platného*

povolení k pobytu, ač k tomu není oprávněn. Pro správní vyhoštění je dostačující zjištění o neoprávněnosti pobytu; důvody, které neoprávněný pobyt způsobily, jsou v tomto ohledu irelevantní a jejich nezohlednění nelze interpretovat jako výraz přepjatého formalismu při aplikaci práva (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69, a ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012 – 22).“

VII. Náklady řízení

20. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. února 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.